

Arrest

nr. 264 680 van 30 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VERHULST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In eerste instantie kan verwezen worden naar het feitenrelaas, zoals weergegeven in het arrest nr. 254 664, uitgesproken door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 18 mei 2021, dat luidt als volgt:

“Verzoeker is van ex-Joegoslavische nationaliteit, geboren te Obiliq op X.

(...)

Door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd op 13.12.2001 een nieuwe bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen, andermaal met een niet-terugleidingsclausule. De asielaanvraag werd bedrieglijk bevonden.

Verzoekers moeder diende op 19.1.2004 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9, 3e lid (oud) van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Tegen deze beslissing diende verzoekers moeder andermaal een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 146.531 dd. 23.6.2005 werden beide beroepen verworpen.

Verzoekers moeder overleed en op 15.1.2007 werd een voogd aangesteld over verzoeker.

Op 23.4.2007 werd aan verzoeker een tijdelijk verblijf voor één jaar toegestaan. Als voorwaarde voor de verdere verlenging werd vooropgesteld dat verzoeker tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient voor te leggen: - een arbeids- of beroepskaart; - hetzij bewijs van studies / stage; - geldig internationaal erkend reisdocument / paspoort.

Verzoeker liet na aan deze voorwaarden te voldoen en werd op 16.06.2008 van ambtswege afgevoerd.

Door de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid werd op 26.9.2008 beslist verzoekers verblijf niet te verlengen en hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, beslissing die hem op 08.12.2008 ter kennis werd gebracht. Tevens werd hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissing tekende verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 24.494 dd. 13.03.2009 werd het beroep verworpen.

Op 19.01.2009 werd beslist de beslissingen dd. 08.12.2008 in te trekken.

Op 19.01.2009 werd beslist tot verlenging van verzoekers B.I.V.R. met 12 maanden. Als voorwaarde voor de verdere verlenging werd vooropgesteld dat verzoeker tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient voor te leggen: - een geldige arbeids- of beroepskaart; - het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling hetzij bewijs van studies / stage; - geldig internationaal erkend reisdocument / paspoort.

Op 13.05.2009 werd aan verzoeker een tijdelijk verblijf toegestaan tot 17.06.2010. Als voorwaarde voor de verdere verlenging werd vooropgesteld dat verzoeker tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient voor te leggen: - een geldige arbeids- of beroepskaart, met bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling aan de hand van een werkgeversattest en loonfiches; - recent attest dat de betrokkene niet ten laste is van de Belgische Staat; - geldig paspoort.

Op 02.08.2010 werd aan verzoeker een tijdelijk verblijf toegestaan tot 17.12.2010. Als voorwaarde voor de verdere verlenging werd vooropgesteld dat verzoeker tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient voor te leggen: - een geldige arbeidskaart, met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst en loonfiches); - een attest waaruit blijkt dat de betrokkene niet ten laste is van de Belgische Staat (OCMW); - geldig nationaal paspoort voor betrokkene zelf.

Op 13.01.2011 werd aan verzoeker een tijdelijk verblijf toegestaan tot 17.12.2011. Als voorwaarde voor de verdere verlenging werd vooropgesteld dat verzoeker tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient voor te leggen: - een geldige arbeidskaart, met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst en loonfiches); - een attest waaruit blijkt dat de betrokkene niet ten laste is van de Belgische Staat (OCMW); - geldig nationaal paspoort voor betrokkene zelf. Deze beslissing werd betekend aan verzoeker op 27.01.2011.

Op 12.01.2012 werden door verzoeker stukken overgemaakt.

Op 13.01.2012 werden door de Dienst Vreemdelingenzaken volgende stukken opgevraagd bij de burgemeester van de Stad Sint-Niklaas: - recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische Staat (of OCMW) - recente bewijzen van middelen van bestaan.

Op 06.02.2012 werden door verzoeker nog stukken overgemaakt met betrekking tot zijn identiteitsgegevens (attest ambassade en uittreksel Belgische identiteitsdocumenten).

Op 07.02.2012 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoek uitgevoerd in de gegevensbank DIMONA, teneinde na te gaan of verzoeker over een arbeidskaart of werkgeversattest kon beschikken.

Op 01.03.2012 werden door de Stad Sint-Niklaas bijkomende stukken overgemaakt (attest OCMW + C4's + loonfiche + verslag woonstcontrole).

Op 08.03.2012 besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 27.04.2012 heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslist om de bestreden beslissing in te trekken.

Op 25.06.2012 werd beslist tot verlenging van het tijdelijk verblijf (afgifte A-kaart), op grond van art. 9 (9bis) Vreemdelingenwet, en dit tot 17.12.2012.

Op 14.06.2012 deelde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen mee dat de niet-terugleidingsclausule voor verzoeker niet langer actueel was. De Commissaris-Generaal deelde mee dat dergelijke clausule sedert 10.10.2006 was ingetrokken, met de invoering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Commissaris-Generaal verduidelijkte dat er sedert februari 2009 niet langer sprake is van een algemene situatie in Kosovo van aard om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te verantwoorden.

(...)

Op 12.12.2012 werd door verzoeker een aanvraag verlenging verblijfskaart ingediend.

Op 21.01.2013 werd beslist tot verlenging van het tijdelijk verblijf (afgifte A-kaart), op grond van art. 9 (9bis) Vreemdelingenwet, en dit tot 17.12.2013.

Op 09.04.2013 vroeg verzoeker een naamswijziging aan.

Op 16.10.2013 werd door verzoeker een aanvraag verlenging verblijfskaart ingediend.

Op 23.10.2013 werd beslist tot verlenging van het tijdelijk verblijf (afgifte A-kaart), op grond van art. 9 (9bis) Vreemdelingenwet, en dit tot 17.12.2014.

Op 06.10.2014 werd door verzoeker een aanvraag verlenging verblijfskaart ingediend.

Op 13.11.2014 werd beslist tot verlenging van het tijdelijk verblijf (afgifte A-kaart), op grond van art. 9 (9bis) Vreemdelingenwet, en dit tot 17.12.2015.

Op 20.10.2015 werd door verzoeker een aanvraag verlenging verblijfskaart ingediend.

Op 28.10.2015 werd beslist tot verlenging van het tijdelijk verblijf (afgifte A-kaart), op grond van art. 9 (9bis) Vreemdelingenwet, en dit tot 17.12.2016.

(...)

Op 22.11.2016 werd een B-kaart toegekend.

Op 31.05.2018 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging ingediend (art. 14 en 15 Vreemdelingenwet).

Op 13.09.2018 werden instructies gegeven tot afgifte van een C-kaart, geldig voor 5 jaar.

Op 10.02.2020 legde verzoeker een verklaring af tot verkrijging van de Belgische nationaliteit, ten overstaan van de stad Sint-Niklaas.

Op 04.06.2020 werd advies verleend door de Staatsveiligheid.

Per aangetekend schrijven van 15.07.2020 werd aan verzoeker meegedeeld dat de mogelijkheid bestond dat zijn verblijfsrecht zou worden ingetrokken. Er werd aan verzoeker gevraagd om alle nuttige documenten aan te leveren, en om een vragenlijst in te vullen.

Op 02.12.2020 besliste de Staatssecretaris tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker. (...)

Het beroep dat verzoeker indiende tegen deze laatst opgesomde beslissing werd op 18 mei 2021 verworpen met arrest, gekend onder nummer 254 664.

Op 17 juni 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing met volgende motieven:

“(...)

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 16/06/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan de Heer:
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Op 04/06/2020 stelde de Veiligheid van de Staat (VSSE) een nota op dewelke de volgende elementen aanhaalt (vrije vertaling):

- *Betrokkene is reeds jaren gekend bij de VSSE als persoonlijke en actieve deelnemer bij de verspreiding van het extremisme in België.*
- *Betrokkene wordt beschouwd als een activist van het salafisme, gezien de duurzaamheid van zijn engagement voor organisaties die de radicalisering bevorderen van de Roma gemeenschap afkomstig uit de westelijke Balkan. Betrokkene was een actief lid van IRDO-Belgija, een saiafistische proselitische organisatie gericht op de Roma populatie afkomstig uit de westelijke Balkanregio.*
- *Bijvoorbeeld: betrokkene heeft hoogstwaarschijnlijk deelgenomen aan de organisatie van een islamitische conferentie in 2013 waarvan een salafistisch iihadistische prediker van Bosnië, B. B., de hoofdspreker was. Bosnie, aangesloten bij IS, werd op 2014 aangehouden door de Bosnische autoriteiten en in 2015 werd hij veroordeeld tot 7 jaar gevangenis wegens het publiekelijk stimuleren van deelname aan terroristische activiteiten en rekrutering voor een terroristische organisatie.*
- *Betrokkene heeft regelmatig deelgenomen aan de organisatie van proselitische evenementen en activiteiten geleid door IRDO-Belgija, tot de ontmanteling van de organisatie in 2017.*
- *Verder is betrokkene gekend voor zijn dichte contacten met personen die veroordeeld zijn in België wegens terrorisme, waaronder B. M. (alias D., FTF categorie 4) en M. K. (facilitator van financiering*

ten voordele van IS). Dat betrokkene nog contact heeft met B. M. blijkt eveneens uit de e-mail van de VSSE d.d.13/08/2020.

- Na de ontbinding van IRDO is betrokkene betrokken gebleven bij structurele activiteiten die bijdragen tot de verspreiding van het salafisme onder de Roma gemeenschap afkomstig uit de westelijke Balkan.

Op 01/06/2021 bevestigde de VSSE dat deze nota nog steeds actueel is.

Uit de elementen die betrokkene advocaat aanhaalt in het kader van het hoorrecht blijkt eveneens dat betrokkene op 09/06/2020 een negatief advies kreeg van de Procureur des Konings inzake zijn nationaliteitsverklaring op basis van een negatief advies van de Veiligheid van de Staat. Zijn advocaat haalt aan dat hij zo de elementen ten zijner laste vernam en citeert uit dit negatief advies dat hij gekend is bij de VSSE als een salafistisch activist, dat hij behoorde tot IRDO-België waar hij persoonlijk en actief deelnam aan de verspreiding van het extremisme in België, dat IRDO gekend is als een salafistische organisatie gericht op de Roma uit de westelijke Balkanregio en dat hij na de ontbinding betrokken gebleven is bij structurele activiteiten die bijdragen tot de verspreiding van het salafisme.

Uit de nota van de VSSE en het negatief advies van de Procureur des Konings inzake zijn nationaliteitsverklaring, blijkt dat betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid die een beëindiging van zijn verblijfsrecht als een noodzakelijke maatregel verantwoordt.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene kwam op 27/12/1999 als minderjarige aan in België, samen met zijn moeder. Zij dienden op 06/01/2000 een asielaanvraag in. Deze werd op 06/01/2000 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 13/07/2000 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de aanvraag niet ontvankelijk. Hiertegen werd op 30/08/2000 een verzoekschrift tot schorsing ingediend bij de Raad van State (RvSt), dewelke op 12/09/2001 de beslissing van het CGVS schorste. Op 11/10/2001 trok het CGVS diens beslissing d.d. 13/07/2000 in en op 13/12/2001 besliste het CGVS alsnog de niet ontvankelijkheid van de aanvraag. Het verzoekschrift tot schorsing dat hiertegen op 05/03/2002 werd ingediend, werd op 29/06/2005 verworpen.

Op 19/01/2004 werd een regularisatieverzoek ingediend op basis van artikel 9, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet). Dienvolgens werd betrokkene op 23/04/2007 een tijdelijk verblijfsrecht toegekend en op 18/06/2007 ontving betrokkene een bewijs van inschrijving in het vreemdelingregister van 'beperkte duur' (A-kaart), geldig - na verlenging - tot 17/12/2016. Op 24/06/2006 kwam betrokkene zijn moeder te overlijden en op 15/01/2007 werd betrokkene een voogd toegewezen. Bij het bereiken de meerderjarigheid op de leeftijd van 18 jaar, werd de voogdij stop gezet. Op 22/11/2016 kreeg betrokkene onbeperkt verblijfsrecht toegekend, vervolgens ontving hij op 02/12/2016 een B-kaart, geldig tot 24/11/2021. Op 31/05/2018 diende betrokkene een aanvraag om machtiging tot vestiging in en vervolgens ontving hij op 27/09/2018 een C- kaart, geldig tot 18/09/2023. Op 10/02/2020 diende betrokkene een nationaliteitsverklaring in, dewelke een negatief advies kende van het parket.

Op 02/12/2020 besliste de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om het verblijf van betrokkene te beëindigen krachtens artikel 22 § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, aangezien in het administratief dossier elementen van nationale veiligheid aanwezig zijn die aantonen dat betrokkene een bedreiging vormt voor de Belgische samenleving. Op 04/01/2021 diende betrokkene een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring in tegen die beslissing, hetgeen op 26/05/2021 verworpen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Aangaande zijn familiale banden blijkt uit het administratief dossier en hoorrecht d.d. 16/06/2021 dat betrokkene sedert 31/05/2018 wettelijk samen woont met M. Z. (*23/12/1991, Kosovo). Ze hebben samen 5 minderjarige kinderen: B. M. (*04/03/2010, Belg), B. D. (*26/12/2011, Belg), B. A. (*10/04/2014, Belg), B. E. (*21/12/2018, Kosovo, overleden) en B. B. (*23/08/2020, Kosovo). Verder haalt betrokkene aan dat zijn nonkels en tantes met hun kinderen in België verblijven. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het familie- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) de aard en de hechtheid van de gezinsband aanhaalt, namelijk de band tussen

partners en tussen ouders en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden vallen onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet het geval is. Betrokkene zijn partner heeft verblijfsrecht in België, zij kreeg een F-kaart geldig tot 26/04/2026 na een procedure gezinshereniging met hun zoon M. De kinderen M., D. en A. zijn schoolplichtig en betrokkene legt ter staving hun schoolrapporten voor. Zijn jongste kind B. werd recent op 23/08/2020 geboren en is nog niet schoolplichtig en is als baby voornamelijk afhankelijk van zijn partner. Uit niets blijken onoverkomelijke hinderpalen die het effectief uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in zijn land van herkomst of elders, zouden verhinderen, evenmin blijkt dat betrokkene enkel een gezinsleven in België kan uitbouwen. Het gegeven dat zijn kinderen in België geboren werden of over de Belgische nationaliteit beschikken, is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in Kosovo dan wel in een derde land. Betrokkene zijn kinderen zijn jong en aldus dynamisch, waardoor zij zich makkelijker zullen aanpassen. Er werden geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat de kinderen speciale onderwijsnoden hebben die enkel in België bestaan. De huidige beslissing heeft als gevolg dat betrokkene geen recht op verblijf heeft in België, doch ze hebben als gezin de keuze of ze hun gezinsleven al dan niet verder zetten in Kosovo of een derde land. Zijn partner kan hem samen met hun kinderen vervoegen in Kosovo/een derde land of bij de keuze om in België te blijven kunnen de kinderen met betrokkene de contacten onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en periodieke reizen. Hier in België beschikken zij voldoende over een opvangnetwerk (zijn nonkels, tantes, etc.) om hen hierin bij te staan. Het feit dat betrokkene zijn dochter E. hier begraven werd, alsook zijn moeder, doet geen afbreuk aan de ernstige bedreiging die hij vormt voor de nationale veiligheid.

Het vraagt weldegelijk een inspanning van betrokkene, zijn partner en hun kinderen om zich aan te passen aan een leven in Kosovo of elders, doch deze moeilijkheden zijn niet onoverkomelijk. Zowel betrokkene als zijn partner zijn afkomstig van Kosovo en betrokkene geeft aan dat hij Romani spreekt. Het is niet onaannemelijk er van uit te gaan dat hun kinderen noties hebben van de Romani taal, door de communicatie tussen betrokkene, zijn partner en eventuele familieleden, alsook dat zij een zekere vertrouwdsheid hebben met bepaalde aspecten van de Roma gebruiken en cultuur. Reeds op 14/06/2012 bracht het CGVS ons op de hoogte dat de situatie voor de Roma in Kosovo grondig veranderd is (sedert februari 2009), alsook de algemene situatie in Kosovo en dat een verwijdering mogelijk is. Daar de kinderen niet onder de huidige beslissing vallen en de Belgische nationaliteit hebben, worden zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met betrokkene te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar hij verblijft. Dat de contacten met zijn kinderen op die manier minder frequent en/of diepgaand zouden zijn, is enkel en alleen het gevolg van zijn persoonlijk gedrag.

Eveneens haalt het artikel 8 EVRM aan dat "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen". Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die hij kan doen gelden. Uit de nota dd. 04/06/2020 van de VSSE blijkt immers dat betrokkene reeds jaren gekend is bij de VSSE als een persoonlijke en actieve deelnemer bij de verspreiding van het extremisme in België en als een activist van het salafisme, gezien de duurzaamheid van zijn engagement voor organisaties die de radicalisering bevorderen van de Roma gemeenschap afkomstig uit de westelijke Balkan. Betrokkene was lid van IRDO Belgica maar ook na de ontbinding van deze organisatie bleef hij actief en onderhoudt hij dichte contacten met personen die in België veroordeeld zijn, zoals B. M. Uit zijn gedrag en activiteiten vloeit tevens voort dat dit geen goed voorbeeld is voor zijn kinderen die in een democratische, westerse samenleving opgroeien. De ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid die uit zijn gedrag voortvloeit, is zodanig dat betrokkene zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de nationale veiligheid.

Betreffende betrokkene zijn medische toestand werd geen enkel document voorgelegd, noch zijn er indicaties van ziektes in het dossier, die hem verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene zijn verblijfsrecht werd ingetrokken op 02/12/2020, wat hem betekend werd op 06/12/2020. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren gedurende de zes maanden sinds zijn verlies van verblijfsrecht.

- Artikel 74/14 §3: 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de nationale veiligheid.

Op 04/06/2020 stelde de Veiligheid van de Staat (VSSE) een nota op dewelke de volgende elementen aanhaalt (vrije vertaling):

- Betrokkene is reeds jaren gekend bij de VSSE als persoonlijke en actieve deelnemer bij de verspreiding van het extremisme in België.
- Betrokkene wordt beschouwd als een activist van het salafisme, gezien de duurzaamheid van zijn engagement voor organisaties die de radicalisering bevorderen van de Roma gemeenschap afkomstig uit de westelijke Balkan. Betrokkene was een actief lid van IRDO-België, een salafistische proselitische organisatie gericht op de Roma populatie afkomstig uit de westelijke Balkanregio.
- Bijvoorbeeld: betrokkene heeft hoogstwaarschijnlijk deelgenomen aan de organisatie van een islamitische conferentie in 2013 waarvan een salafistisch-jihadistische prediker van Bosnië, B. B., de hoofdspreker was. Bosnie, aangesloten bij IS, werd op 2014 aangehouden door de Bosnische autoriteiten en in 2015 werd hij veroordeeld tot 7 jaar gevangenis wegens het publiekelijk stimuleren van deelname aan terroristische activiteiten en rekrutering voor een terroristische organisatie.
- Betrokkene heeft regelmatig deelgenomen aan de organisatie van proselitische evenementen en activiteiten geleid door IRDOBelgië, tot de ontmanteling van de organisatie in 2017.
- Verder is betrokkene gekend voor zijn dichte contacten met personen die veroordeeld zijn in België wegens terrorisme, waaronder B. M. (alias D., FTF categorie 4) en M. K. (facilitator van financiering ten voordele van IS). Dat betrokkene nog contact heeft met B. M. blijkt eveneens uit de e-mail van de VSSE d.d.13/08/2020.
- Na de ontbinding van IRDO is betrokkene betrokken gebleven bij structurele activiteiten die bijdragen tot de verspreiding van het salafisme onder de Roma gemeenschap afkomstig uit de westelijke Balkan.

Op 01/06/2021 bevestigde de VSSE dat deze nota nog steeds actueel is.

Uit de elementen die betrokkene advocaat aanhaalt in het kader van het hoorrecht blijkt eveneens dat betrokkene op 09/06/2020 een negatief advies kreeg van de Procureur des Konings inzake zijn nationaliteitsverklaring op basis van een negatief advies van de Veiligheid van de Staat. Zijn advocaat haalt aan dat hij zo de elementen ten zijner laste vernam en citeert uit dit negatief advies dat hij gekend is bij de VSSE als een salafistisch activist, dat hij behoorde tot IRDO-België waar hij persoonlijk en actief deelnam aan de verspreiding van het extremisme in België, dat IRDO gekend is als een salafistische organisatie gericht op de Roma uit de westelijke Balkanregio en dat hij na de ontbinding betrokken gebleven is bij structurele activiteiten die bijdragen tot de verspreiding van het salafisme.

Uit de nota van de VSSE en het negatief advies van de Procureur des Konings inzake zijn nationaliteitsverklaring, blijkt dat betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene zijn verblijfsrecht werd ingetrokken op 02/12/2020, wat hem betekend werd op 05/12/2020. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren gedurende de zes maanden sinds zijn verlies van verblijfsrecht. De onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de nationale veiligheid:

Op 04/06/2020 stelde de Veiligheid van de Staat (VSSE) een nota op dewelke de volgende elementen aanhaalt (vrije vertaling):

- *Betrokkene is reeds jaren gekend bij de VSSE als persoonlijke en actieve deelnemer bij de verspreiding van het extremisme in België.*
- *Betrokkene wordt beschouwd als een activist van het salafisme, gezien de duurzaamheid van zijn engagement voor organisaties die de radicalisering bevorderen van de Roma gemeenschap afkomstig uit de westelijke Balkan. Betrokkene was een actief lid van IRDO-België, een salafistische proselitische organisatie gericht op de Roma populatie afkomstig uit de westelijke Balkanregio.*
- *Bijvoorbeeld: betrokkene heeft hoogstwaarschijnlijk deelgenomen aan de organisatie van een islamitische conferentie in 2013 waarvan een salafistisch-jihadistische prediker van Bosnië, B. B., de hoofdspreker was. Bosnie, aangesloten bij IS, werd op 2014 aangehouden door de Bosnische autoriteiten en in 2015 werd hij veroordeeld tot 7 jaar gevangenis wegens het publiekelijk stimuleren van deelname aan terroristische activiteiten en rekrutering voor een terroristische organisatie.*
- *Betrokkene heeft regelmatig deelgenomen aan de organisatie van proselitische evenementen en activiteiten geleid door IRDOBelgië, tot de ontmanteling van de organisatie in 2017.*
- *Verder is betrokkene gekend voor zijn dichte contacten met personen die veroordeeld zijn in België wegens terrorisme, waaronder B. M. (alias D., FTF categorie 4) en M. K. (facilitator van financiering ten voordele van IS). Dat betrokkene nog contact heeft met B. M. blijkt eveneens uit de e-mail van de VSSE d.d.13/08/2020.*
- *Na de ontbinding van IRDO is betrokkene betrokken gebleven bij structurele activiteiten die bijdragen tot de verspreiding van het salafisme onder de Roma gemeenschap afkomstig uit de westelijke Balkan.*

Op 01/06/2021 bevestigde de VSSE dat deze nota nog steeds actueel is.

Uit de elementen die betrokkene's advocaat aanhaalt in het kader van het hoorrecht blijkt eveneens dat betrokkene op 09/06/2020 een negatief advies kreeg van de Procureur des Konings inzake zijn nationaliteitsverklaring op basis van een negatief advies van de Veiligheid van de Staat Zijn advocaat haalt aan dat hij zo de elementen ten zijner laste vernam en citeert uit dit negatief advies dat hij gekend is bij de VSSE als een salafistisch activist, dat hij behoorde tot IRDO-België waar hij persoonlijk en actief deelnam aan de verspreiding van het extremisme in België, dat IRDO gekend is als een salafistische organisatie gericht op de Roma uit de westelijke Balkanregio en dat hij na de ontbinding betrokken gebleven is bij structurele activiteiten die bijdragen tot de verspreiding van het salafisme.

Uit de nota van de VSSE en het negatief advies van de Procureur des Konings inzake zijn nationaliteitsverklaring, blijkt dat betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Kosovo, aangezien hij hier op tienjarige leeftijd met zijn moeder is aangekomen en hij geen enkele binding meer heeft met Kosovo. Hij verklaart dat hij hier

al 20 jaar verblijft en dat hij hier een gezin heeft opgebouwd, zijn kinderen zijn allemaal hier geboren en kunnen volgens hem alleen in België leven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kosovo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betreffende betrokkene zijn medische toestand werd geen enkel document voorgelegd, noch zijn er indicaties van ziektes in het dossier, die hem verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die

Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding
(...)”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij het volgende aan:

“3. De middelen

1. Schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen — Art. 62 Vw. en artikelen 2 en 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen
2. Schending van de artikelen 3,8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (EVRM)
3. Beginselen van behoorlijk bestuur — zorgvuldigheidsbeginsel — geen rekening gehouden met al de elementen van het dossier — redelijkheidsbeginsel — proportionaliteit - belangenafweging - beoogde doel — rechtszekerheidsbeginsel.

3.1. Mbt. De Reden van de beslissing waartegen beroep

Er wordt bij de bestreden beslissing dd 17 juni 2021 een bevel gegeven tot het verlaten van het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering, omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het gedrag van verzoeker moet derhalve een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Op 04/06/2020 stelde de Veiligheid van de Staat (VSSE) een nota op met de volgende elementen:

1. Verzoeker is reeds jaren gekend als persoonlijke en actieve deelnemer bij de verspreiding van extremisme in België.
2. Hij wordt beschouwd als een activist van het salafisme
3. Hij was actief lid van IRDO, een salafistische organisatie

4. Hij heeft hoogstwaarschijnlijk deelgenomen aan de organisatie van een islamitische conferentie ; waar B. B., die aangesloten is bij IS, sprak
5. Hij nam regelmatig deel aan evenementen van IRDO
6. Hij heeft contacten met personen die in België veroordeeld zijn wegens terrorisme (B. M. en B. K.)
7. Na de ontbinding van IRDO in 2017, bleef verzoeker betrokken bij de verspreiding van salafisme onder de Roma bevolking.

Om zelfde reden en vermoedelijk op basis van deze zelfde nota van de VSSE ontving verzoeker een negatief advies van het parket op zijn nationaliteitsaanvraag.

Verzoeker stelt echter dat hij zich persoonlijk nooit heeft ingelaten met Salafisme.

Verzoeker ontkent niet dat hij bekend is met de organisatie IRDO

Deze groep kwam volgens hem spontaan tot stand tussen een 6-tal vrienden met de bedoeling om humanitaire hulp te bieden.

De activiteiten van IRDO kunnen volgens verzoeker openlijk gevolgd worden via posts op You-tube en face-book.

Op deze opnames in ook een zekere I. K. te zien; een Romani tolk. Hij kende nooit problemen.

Verzoeker ving wel geruchten op dat een zekere M. D. werd verhoord door de politie, doch dit was volgens hem voor activiteiten vreemd aan IRDO en waarvan verzoeker geen kennis had.

Het is niet omdat hij omgang zou hebben gehad met personen veroordeeld voor terrorisme; dat hij ook als dusdanig moet aanzien worden.

Verzoeker zelf werd door de politie nooit ondervraagd voor eventuele betrokkenheid bij Salafisme.

Hij werd nooit vervolgd — nooit in verdenking gesteld -nooit veroordeeld. Hij heeft zich derhalve nooit kunnen verdedigen op de arbitraire en niet- bewezen aantijgingen.

Hij heeft nooit kennis kunnen nemen van de nota van de VSSE dd. 04/06/2020.

Hij heeft zich derhalve nooit op passende wijze — tegensprekelijk en met eerbiediging voor de rechten van een verdachte - kunnen verdedigen op de arbitraire en niet- bewezen aantijgingen.

Verzoeker heeft een blanco strafregister.(op enkele verkeersovertredingen na)

Zoals volgt uit bovenstaande , werd de organisatie IRDO ontbonden in het jaar 2017.

Indien de feiten zo zwaarwichtig zijn , kan men zich terecht afvragen waarom de Parket van de procureur des Konings geen stappen ondernam en waarom niet vroeger gehandeld werd.

Men kan zich inderdaad vragen stellen niet alleen over de disproportionaliteit doch ook over het actueel belang van de genomen maatregel. Het is niet bewezen dat verzoeker — quod non actueel - een dreiging vormt voor de Staat, laat staan een ernstige bedreiging.

Er wordt geen enkel feit aangehaald waarbij verzoeker persoonlijk een ernstige inbreuk zou begaan hebben op de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het is dan ook totaal ten onrechte dat de Staassecretaris de aantijgingen bewezen acht.

De staatssecretaris moet zich bij het nemen van een beslissing nochtans steunen op een correcte feitenvinding.

Of de feiten die verzoeker ten laste gelegd worden bewezen zijn; actueel zwaarwichtig genoeg zijn, kan slechts beoordeeld worden na een tegensprekelijk debat.

Met de elementen, die verzoeker aanbracht in de nota gevoegd bij de vragenlijst verzonden aan DVZ op 30/07/2020, werd blijkbaar geen rekening gehouden; zoals

- de uiting van verzoeker dat hij nooit de intentie had om handelingen te stellen , die een bedreiging zouden kunnen uitmaken voor de Belgische Staat
- De uiting van verzoeker dat hij zich nooit inliet met extremisme (salafisme)

Er wordt enkel ongenueanceerd geloof gehecht aan de nota van de VSSE dd. 04/06/2020.

Zoals gesteld heeft verzoeker geen kennis van deze nota; noch van de bewijzen die er aan ten grondslag liggen. De rechten van verdediging zijn geschonden. Ook het hoorrecht van verzoeker werd hierdoor in die mate uitgehold dat men enkel maar kan concluderen dat dit hoorrecht niet werd gerespecteerd.

Verzoeker kan zich niet naar behoren van recht verdedigen ,indien hij geen kennis krijgt van de documenten en de bewijzen waarop DVZ zich steunt.

*Wegens afwezigheid van deze documenten is de beslissing onvoldoende gemotiveerd.
Het is niet omdat leden van de organisatie IRDO - zich volgens verzoeker buiten deze organisatie om -
inlieten met activiteiten gelinkt aan IS en extremisme, dat verzoeker hiervan ook verdacht kan worden.*

*Een persoonlijke, werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang
van de samenleving ligt niet voor — is niet aangetoond noch bewezen.*

*Dat het niet aan DVZ toekomt om verzoeker te straffen voor feiten die niet eens naar recht bewezen zijn
verklaard.*

*Verzoeker is een familieman, houdt hij er geen extreem gedachtengoed op na en leidt hij een gewoon
leven waarin zijn kinderen centraal staan.*

*In zijn beslissing dd 17/06/2021, waartegen huidig beroep stelt de gemachtigde : " Op 01/06/2021
bevestigt de VSSE dat deze nota nog steeds actueel is "*

Dit blijft een loutere ponering, zonder enige verdere aanduiding noch bewijs.

Verzoeker kan zich dan ook niet naar genoeg van recht verdedigen op deze ponering.

Hij weet niet waarom de VSSE tot deze conclusie zou kunnen komen.

3.2. De toepassing van Art. 8 EVRM

*Er moet in casu rekening gehouden worden met het bestaan van banden met het land van verblijf of met
het ontbreken van banden met het land van oorsprong, met de leeftijd en met de gevolgen voor
verzoeker en zijn familie.*

*Art 8 EVRM stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven; zijn gezinsleven; zijn huis
en zijn briefwisseling.*

*Inmenging van enig openbaar gezag, is alleen mogelijk onder de strikte voorwaarden van paragraaf 2
van art 8 EVRM.*

Verzoeker heeft een familieleven in België dat beschermd wordt bij art. 8 EVRM

*Hij is wettelijke samenwonend ; heeft een gezin met kinderen en heeft een zeer nauwe band met de
uitgebreide familie; ooms en tantes en hun gezinnen.*

De genomen beslissing , doorstaat de nodige proportionaliteitstoetsing niet.

*Het staat vast dat de bestreden beslissing een inmenging betekent in de gezinsleven en privé leven van
verzoeker.*

*Er werd geen redelijke afweging gemaakt tussen de belangen van verzoeker /zijn familie en de
samenleving.*

3.2.1 De familiale situatie van verzoeker - De verblijfssituatie van de partner van verzoeker

*Zoals blijkt uit het dossier hebben 3 van de 4 kinderen van verzoeker , de Belgische nationaliteit. De
Partner van verzoeker ontving een Fkaart. kaart.*

*Met dit element, nl de verblijfsstatus van de partner en de kinderen van verzoeker, werd onvoldoende
rekening gehouden.*

De partner van verzoeker en zijn kinderen kunnen verzoeker onmogelijk volgen naar Kosovo.

De kinderen van verzoeker zullen noodgedwongen gescheiden worden van hun vader.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

3.2.2. De relatie van verzoeker met zijn uitgebreide familie

*Verzoeker verwees , ook in de vragenlijst dd. 30/07/2020, naar de omstandigheid dat heel zijn familie in
België woont; ook zijn ooms en tantes en hun gezinnen. (zie ook hierboven; de vermelding van de
namen en de woonplaatsen)*

In Kosovo heeft verzoeker niemand meer.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat het familie-en gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM de aard en de hechtheid van de gezinsband aanhaalt, namelijk de band tussen ouder en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden vallen onder de bepalingen opgenomen in art. 8 EVRM wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet het geval is.

Nochtans heeft verzoeker weerom in de vragenlijst en de bijgevoegde nota opgezonden aan DVZ op 30/07/2020 duidelijk gesteld dat deze familieleden, ooms en tantes en hun gezinnen, hem opvingen na de dood van zijn moeder in het jaar 2006.

Concluant was toen adolescent en had nood aan een opvang en een thuis, die hij vond bij de uitgebreide familie.

Ook hier negeert de gemachtigde van de staatssecretaris de elementen aangehaald door verzoeker en komt hij aldus op basis van onvolledige gegevens tot een onzorgvuldig en onredelijk genomen beslissing.

3.2.3. De relatie van verzoeker met zijn partner en kinderen

DVZ moet zich steunen op een correcte feitenvinding en op een correcte rechtsvinding.

Door dit niet te doen gaat zij onzorgvuldig te werk.

De beslissing moet van redelijkheid getuigen en proportioneel zijn.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM.

De bestreden beslissing verhindert of bemoeilijkt het gezinsleven (met de kinderen en de partner) van verzoeker. De bestreden beslissing grijpt diep in, in de relatie van de verzoeker met zijn kinderen en partner omdat verzoeker onmiskenbaar zal gescheiden worden van zijn kinderen.

De inmenging is buiten elke proportie, nu zij meer emotionele schade toebrengt aan verzoeker en vooral aan diens kinderen dan het voordeel dat de Belgische Staat beoogt met de verwijdering van verzoeker van het grondgebied.

Hij en zijn kinderen hebben recht op persoonlijk contact . Zij mogen niet van elkaar gescheiden worden. Er zijn fundamentele familiale banden in België, die het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten beletten.

Hoewel contacten via skype een betekenis kunnen hebben bij tijdelijke afwezigheden, zijn deze niet evenwaardig aan persoonlijke contacten (samen activiteiten ondernemen - aanwezig zijn bij belangrijke gebeurtenissen) en kunnen zij bovendien de hunkering bij jonge kinderen om hun afwezige ouder werkelijk te ontmoeten aanwakkeren en hen des te meer uit hun evenwicht brengen.

De beslissing van de Staatssecretaris is facultatief.

Belangenafweging, waarbij ook rekening wordt gehouden met art. 8 EVRM is noodzakelijk.

Er bestaat in casu een grote disproportie tussen de schade die toegebracht wordt niet alleen aan verzoeker maar wel in de eerste plaats aan zijn kleine kinderen, voor wie een relatie met de beide ouders noodzakelijk is om uit te groeien tot evenwichtige volwassenen aan de ene kant EN aan de andere kant het voordeel dat onze Belgische Openbare Orde verkrijgt door de verwijdering van verzoeker van het grondgebied.

In casu is het immers niet bewezen dat verzoeker daadwerkelijk een gevaar zou uitgemaakt hebben of nog zou uitmaken voor de Openbare Orde/ veiligheid.

Het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel zijn geschonden.

3 van de 4 kinderen van verzoeker hebben de Belgische nationaliteit.

Dit maakt dat hun eventueel verblijf in Kosovo of een ander derde land onderworpen zal zijn aan de immigratiewetgeving van dat betreffend land.

Hiermede werd totaal geen rekening gehouden door de gemachtigde van staatssecretaris; hoewel hij op de hoogte was van dit gegeven stelt hij eenvoudig weg zonder verder onderzoek naar de van toepassing zijnde immigratiewetgevingen : "dat het gegeven dat de kinderen in België werden geboren of over de Belgische nationaliteit beschikken; op zich geen reden is om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in Kosovo of in een derde land "

De kinderen spreken in familiekring enkel Romani. — zie vragenlijst Zij hebben geen kennis van Albanees of een officiële taal van Kosovo.

De beslissing van de gemachtigde, waartegen beroep is onvoldoende onderbouwd en het Hoger Belang van de kinderen wordt onvoldoende geverifieerd.

3.2.4 : De duur van het verblijf van verzoeker in België; zijn binding met België en met Kosovo

Zoals gezegd kwam verzoeker op jonge leeftijd (9 jaar oud) naar België, samen met zijn moeder in het jaar 1999.

Ook al de ooms en tantes van verzoeker wonen in België — zie opgave in de vragenlijst en hierboven. Hij heeft geen enkele binding met Kosovo.

Hij heeft derhalve nooit in Kosovo gewoond; land dat slechts later onafhankelijk werd en waarvan hij de nationaliteit kreeg op basis van zijn geboorteplaats.

In de bestreden beslissing wordt enkel gesteld dat verzoeker zijn privé en gezinsleven elders of in een derde land kan voortzetten.

Blijkt echter nergens uit dat verzoeker bijzondere banden heeft met Kosovo of een ander derde land waar hij zich met zijn gezin zou kunnen vestigen.

Er wordt door verweerder ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker en zijn gezin zich zouden kunnen vestigen in een derde land. Dit gelet op de nationaliteit van de kinderen en de omstandigheden dat derde landen zich vragen zullen stellen bij de reden waarom het verblijf van verzoeker in België ingetrokken werd.

Het is derhalve helemaal niet zeker dat verzoeker en zijn gezin toegang krijgen tot een derde land waar zij hun gezinsleven zouden kunnen verder zetten.

Zoals hierboven gesteld heeft verzoeker zijn volledige schoolloopbaan in België doorlopen en heeft hij wel degelijk werkervaring opgedaan.

Hij documenten van de tewerkstellingen, ook de recente tewerkstelling werden meegedeeld aan DVZ (brief 30/07/2020 en mail 10/08/2020)

3.2.5 ; de aard en de ernst van het beweerd gepleegde misdrijf en het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene in die periode

Zoals hiervoor aangehaald zijn de ten laste gelegde feiten niet bewezen.

Er ligt geen enkel bewijs voor dat verzoeker handelingen gesteld heeft en actueel nog stelt waarmede de openbare orde of de veiligheid van de staat in het gevaar zouden kunnen komen.

3.3. Mbt Art. 3 EVRM

In geen geval mag de betrokkene verwijderd worden naar een land waarbij hij blootgesteld kan worden aan een schending van het non- refoulementbeginsel.

Zoals bij de feitelijke uiteenzetting vermeld werd de asielaanvraag van moeder van verzoeker bij beslissing van het CGVS dd. 13/02/2001 onontvankelijk verklaard doch werd een NTC clausule toegevoegd.

De schending van art. 3 EVRM is bewezen nu juist een NTC werd toegekend met toepassing hiervan. De NTC werd immers toegekend om reden dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen

Het CGVS heeft destijds aangenomen dat er concrete feiten bewijzen zijn in hoofde van verzoeker die een inbreuk uitmaken op art. 3 EVRM.

Zolang deze beslissing van het CGVS bestaat moet ze gerespecteerd worden door de verwerende partij, zo niet wordt er tevens afbreuk gedaan op het rechtszekerheidsbeginsel. Dit houdt in dat de rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur.

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoeker België zal moeten verlaten.

Dat hij geen andere band heeft met een ander land behalve zijn theoretische band met Kosovo; land waarvan hij de nationaliteit heeft maar waar hij niet meer geweest is sedert zijn komst in naar België in 1999.

Dat niet werd onderzocht of verzoeker in KOSOVO een al dan niet het risico loopt op vervolging voor de feiten van aanhanger te zijn van het Salafisme, waarvan hij thans ten onrechte beschuldigd wordt om reden Kosovaarse Overheid — al dan niet terecht — de vraag zal stellen naar de reden van de terugkeer van verzoeker naar Kosovo en de reden van de beëindiging van zijn verblijf in België.

Dat de bestreden beslissing in het licht van art. 3 EVRM vele hiaten vertoont en niet werd genomen met de nodige zorgvuldigheid."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 7, alinea 1, 1°, 3° en 13°, van de Vreemdelingenwet en legt omstandig de feitelijke omstandigheden uit waarom aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt afgegeven. Zij geeft de redenen aan waarom uit de opgesomde redenen van nationale veiligheid blijkt dat verzoeker een bedreiging vormt voor de Belgische maatschappij. De bestreden beslissing gaat in op het gezins- en privéleven van verzoeker en beantwoordt de argumenten die verzoeker kenbaar maakte in het kader van het uitgeoefende hoorrecht.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De schending van de aangehaalde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 22 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing onder meer werd genomen.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan

bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

De toepasselijke bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet worden correct in de bestreden beslissing geciteerd.

3.4. Verzoeker betwist dat er ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid bestaan. Hij meent geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving te vormen. Maatregelen die los staan van het individuele geval of algemene preventieve redenen mogen niet aangevoerd worden volgens verzoeker.

Met dit gestelde gaat verzoeker voorbij aan de motieven van het arrest nr. 254 664 van de Raad van 18 mei 2021. Deze motieven hebben kracht van gewijsde en verzoeker voerde in dat geschil identieke grieven aan. Zij luiden als volgt:

“Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat:

“Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.”

Het begrip ‘openbare orde’ veronderstelt volgens de wetgever: “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit “Europese akten” en dat de begrippen conform de rechtspraak van het HvJ moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, zij “geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni

2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.”

De wetgever benadrukte wel: “dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van het verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2, van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de minister c.q. staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in voorliggende zaak de bevoegde staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen, zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij/zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief

dossier. Hierbij kan worden opgemerkt: "dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bevoegde staatssecretaris zich baseert op een nota van de Veiligheid van de Staat (verder: de VSSE) van 4 juni 2020 en een negatief advies van de Procureur des Konings van 9 juni 2020 om vast te stellen dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid. Meer bepaald wordt uit de nota van de VSSE afgeleid dat:

"U bent reeds jaren gekend bij de VSSE als persoonlijke en actieve deelnemer bij de verspreiding van het extremisme in België.

- U wordt beschouwd als een activist van het salafisme, gezien de duurzaamheid van uw engagement voor organisaties die de radicalisering bevorderen van de Roma gemeenschap afkomstig uit de westelijke Balkan.
- U was een actief lid van IRDO-België, een salafistische proselitische organisatie gericht op de Roma populatie afkomstig uit de westelijke Balkanregio.
- Bijvoorbeeld: u heeft hoogstwaarschijnlijk deelgenomen aan de organisatie van een islamitische conferentie in 2013 waarvan een salafistisch-jihadistische prediker van Bosnië, B. B., de hoofdspreker was. Bosnie, aangesloten bij IS, werd op 2014 aangehouden door de Bosnische autoriteiten en in 2015 werd hij veroordeeld tot 7 jaar gevangenis wegens het publiekelijk stimuleren van deelname aan terroristische activiteiten en rekrutering voor een terroristische organisatie.
- U heeft regelmatig deelgenomen aan de organisatie van proselitische evenementen en activiteiten geleid door IRDO- België, tot de ontmanteling van de organisatie in 2017.
- Verder bent u gekend voor uw dichte contacten met personen die veroordeeld zijn in België wegens terrorisme, waaronder B. M. (alias D., FTF categorie 4) en M. K. (facilitator van financiering ten voordele van IS). Dat u nog contact heeft met B. M. blijkt eveneens uit de e-mail van de VSSE dd. 13/08/2020.
- Na de ontbinding van IRDO bent u betrokken gebleven bij structurele activiteiten die bijdragen tot de verspreiding van het salafisme onder de Roma gemeenschap afkomstig uit de westelijke Balkan."

Deze vaststellingen zijn correct en hebben een juiste weergave van de vaststellingen van de VSSE. Het advies van de Procureur des Konings in het kader van de aanvraag tot de Belgische nationaliteit bevindt zich niet in het administratief dossier. Evenwel volstaat de nota van 4 juni 2020 van de VSSE om de feitelijke gegevens omtrent de bedreiging voor de nationale veiligheid na te gaan.

Uit deze gegevens blijkt wel degelijk dat de feiten recent en actueel zijn. Ook de werkelijkheid van de feiten wordt niet weerlegd door een eenvoudig ontkennen of minimaliseren van de feiten, vooropgesteld in de nota van de VSSE. Het is niet omdat zekere activiteiten van IRDO op Facebook en Youtube staan dat verzoeker aannemelijk kan maken, gelet op de diverse en vele feiten en contacten die voortdurend zijn, ook buiten IRDO om, dat zijn gedrag geen werkelijke bedreiging vormt. Evenmin doet het gegeven dat hij geen strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen en niet verhoord zou zijn afbreuk aan het voorgaande. Zelfs het vermoeden van onschuld belet de bevoegde staatssecretaris niet dat hij rekening kan en mag houden met feiten die nog niet tot een strafrechtelijke inbreuk hebben geleid. De Raad merkt nog op dat het gegeven dat IRDO niet meer bestaat, geen afbreuk doet aan de andere vaststellingen in deze nota.

De Raad oordeelt dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om op grond van de feitelijke vaststellingen van de VSSE, een Belgische veiligheidsdienst die belast is met het beoordelen van de risico's die verbonden zijn aan de aanwezigheid van bepaalde vreemdelingen op het grondgebied van het Rijk, waaruit naar voren komt dat verzoekende partij wel degelijk te beschouwen is als aanhanger en activist van het salafisme en een vector vormt voor het verspreiden van extremisme, te oordelen dat verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Nogmaals benadrukt de Raad hierbij dat de VSSE hoegenaamd geen twijfel laat bestaan over het profiel van verzoeker als aanhanger van het salafisme en vector voor het verspreiden van extremisme. Verzoeker heeft contacten met personen die veroordeeld zijn voor terrorisme en zelfs gelinkt zijn aan IS. Hij is een actief lid van IRDO en andere organisaties die radicalisering verspreiden. Na de ontbinding van IRDO bleef verzoeker structurele activiteiten uitvoeren ter verspreiding van het salafisme. Hij is al jarenlang bij de VSSE gekend.

Er zijn ook geen redenen om de twijfelen aan de kennis van zaken van de VSSE. Er blijkt evenmin dat deze dienst lichtzinnig de uitzonderlijke stap zet om een vreemdeling als een gevaar voor de nationale veiligheid te bestempelen. Het argument dat verzoeker nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van een politieel onderzoek en nooit veroordeeld is geweest, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Zoals blijkt uit de nota van de VSSE heeft deze dienst een onderzoek gevoerd naar verzoeker in het kader van haar onderzoeksbevoegdheid inzake religieus extremisme. Indien uit een nota van de VSSE op inzichtelijke wijze blijkt welke feiten en omstandigheden aan de conclusie liggen dat een vreemdeling staatsgevaarlijk is en deze conclusie niet onbegrijpelijk is zonder nadere toelichting, bestaat er geen reden om hieraan te twijfelen, tenzij de desbetreffende vreemdeling concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van die nota naar voren heeft gebracht, hetgeen evenwel niet het geval is. Er zijn in casu ook geen andere redenen om aan te nemen dat de bevindingen van de VSSE niet juist zouden zijn of dat deze in twijfel moeten worden getrokken. Verzoekers betoog, dat de VSSE zijn bronnen niet heeft bekendgemaakt, laat niet toe te oordelen dat de vaststellingen van deze instantie incorrect zijn.

Het gegeven dat de VSSE, om evidente redenen en gelet op artikel 13, derde lid, van de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen en veiligheidsdiensten, zijn bronnen niet zonder meer kan prijsgeven, impliceert ook niet dat verzoeker niet de mogelijkheid zou hebben om aan te tonen dat de vaststellingen van deze veiligheidsdienst niet (langer) correct zijn. Hij vermog immers stukken aan te brengen die toelaten vast te stellen dat hij andere milieus frequenteert dan deze waarvan sprake in het verslag van de VSSE, dat de vaststellingen van de VSSE niet verenigbaar zijn met zijn vroegere beroepsbezigheden door aan te tonen dat hij lid is van organisaties die geen extremistisch wereldbeeld uitdragen en door, meer algemeen, duidelijkheid te scheppen over zijn levenswandel.

Het is niet kennelijk onredelijk om een vreemdeling die bekend staat als een aanhanger van een terroristische organisatie te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. Gesolliciteerde verklaringen van buren en familieleden doen hieraan geen afbreuk. Evenmin het gegeven dat in deze bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is voorzien. Overigens wat niet is, kan nog komen.

Het louter minimaliseren of ontkennen van de vaststellingen van de VSSE volstaat niet. Evenmin kan verzoeker gevolgd worden in zijn stelling dat hij de nota van de VSSE niet kent. Uit de bespreking van het middel blijkt duidelijk dat hij kennis heeft genomen van de inhoud ervan. Ook doet het gegeven dat verzoeker buiten “enkele verkeersovertredingen” een blanco strafregister heeft en de Procureur des Konings nog geen stappen ondernam, geen afbreuk aan het voorgaande.

Het vermoeden van onschuld maakt niet dat de verwerende partij, op basis van de gegevens die haar werden bekend gemaakt, de bestreden beslissing niet kan nemen. Rekening houdend met de aard van de gedragingen van verzoeker is het niet disproportioneel om aan te nemen dat verzoeker een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid.

In de mate verzoeker opwerpt dat geen rekening is gehouden met zijn antwoordnota, kenbaar gemaakt in het kader van het uitoefenen van het hoorrecht, is dit niet juist. De bestreden beslissing motiveert immers:

“(…)

U werd uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Op 30/07/2020 en 10/08/2020 maakte uw advocaat volgende stukken over: de ingevulde vragenlijst (ingevuld op 29/07/2020), aanvullende nota, attest van de gezinssamenstelling, attesten schoolloopbaan, bewijs niveau Nederlands, overzicht professionele loopbaan en begeleiding GTB, schoolrapporten van de kinderen, motivatiebrief, attest inburgering en een arbeidscontract van week 32.

(…)

Het gevaar dat u vormt voor de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden. Uit de nota dd. 04/06/2020 van de VSSE blijkt immers dat u reeds jaren gekend bent bij de VSSE als een persoonlijke en actieve deelnemer bij de verspreiding van het extremisme in België en als een activist van het salafisme, gezien de duurzaamheid van uw engagement voor organisaties die de radicalisering bevorderen van de Roma gemeenschap afkomstig uit de westelijke Balkan. U was lid van IRDO Belgija maar ook na de ontbinding van deze organisatie bleef u actief en onderhoudt u dichte contacten met personen die in België veroordeeld zijn, zoals B. M. Uit uw gedrag en activiteiten vloeit

*tevens voort dat dit geen goed voorbeeld is voor uw kinderen die in een democratische, westerse samenleving opgroeien. De ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de nationale veiligheid.
(...)"*

Hieruit blijkt dat de verwerende partij het ontkennen en minimaliseren van de gedragingen niet aanvaardt, wat niet kennelijk onredelijk is. Verklaringen van buren of familieleden vallen in het niets in vergelijking met de objectieve vaststellingen van de VSSE.

Met dit betoog maakt verzoeker de schending van de door hem aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur of van artikel 22 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk."

De Raad diende in dat arrest te oordelen of artikel 22 van de Vreemdelingenwet rechtmatig werd toegepast. De Raad herneemt evenwel de inhoud van deze motieven omdat verzoeker thans inhoudelijk onder haar punt 3.1. dezelfde grieven formuleert.

Deze motieven tonen ook aan dat de bewering dat verzoeker er geen extreem gedachtegoed erop nahoudt en hij een familieman is die een gewoon leven leidt waarin de kinderen centraal staan, een loutere bewering is, tegengesproken door de bewijsmiddelen in het administratief dossier en correct ontwricht door de motieven van de bestreden beslissing. Verder kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn stelling dat de nota van de VSSE naast zich neergelegd moet worden. VSSE is een objectieve instantie die haar vaststellingen niet zo maar uit de lucht plukt. Verzoeker heeft zijn rechten van verdediging kunnen uitvoeren nu hij inzage heeft, al sedert geruime tijd, in het administratief dossier.

3.5.1. In een volgend onderdeel acht verzoeker artikel 8 van het EVRM geschonden.

Hij verwijst naar zijn familie in België, waar hij wettelijk samenwoont met zijn echtgenote en vijf kinderen, en naar zijn nauwe band met ooms en tantes alhier. De bestreden beslissing is volgens verzoeker niet proportioneel genomen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.5.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

3.5.3. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.5.4. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.5.5. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.5.6. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.5.7. Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing wel degelijk heeft rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker kinderen heeft, meer dan in het middel wordt voorgehouden, en met verzoekers partner die een F-kaart heeft gekregen. Ook beantwoordt de bestreden beslissing het element van een eventuele scheiding van verzoeker met diens gezin.

De bestreden beslissing merkt pertinent op:

"Aangaande zijn familiale banden blijkt uit het administratief dossier en hoorrecht d.d. 16/06/2021 dat betrokkene sedert 31/05/2018 wettelijk samen woont met M. Z. (*23/12/1991, Kosovo). Ze hebben samen 5 minderjarige kinderen: B. M. ("04/03/2010, Belg), B. D. ("26/12/2011, Belg), B. A. ("10/04/2014, Belg), B. E. ("21/12/2018, Kosovo, overleden) en B. B. ("23/08/2020, Kosovo). Verder haalt betrokkene aan dat zijn nonkels en tantes met hun kinderen in België verblijven. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het familie- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) de aard en de hechtheid van de gezinsband aanhaalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouders en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden vallen onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet het geval is. Betrokkene zijn partner heeft verblijfsrecht in België, zij kreeg een F-kaart geldig tot 26/04/2026 na een procedure gezinshereniging met hun zoon M. De kinderen M., D. en A. zijn schoolplichtig en betrokkene legt ter staving hun schoolrapporten voor. Zijn jongste kind B. werd recent op 23/08/2020 geboren en is nog niet schoolplichtig en is als baby voornamelijk afhankelijk van zijn partner. Uit niets blijken onoverkomelijke hinderpalen die het effectief uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in zijn land van herkomst of elders, zouden verhinderen, evenmin blijkt dat betrokkene enkel een gezinsleven in België kan uitbouwen. Het gegeven dat zijn kinderen in België geboren werden of over de Belgische nationaliteit beschikken, is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in Kosovo dan wel in een derde land. Betrokkene zijn kinderen zijn jong en aldus dynamisch, waardoor zij zich makkelijker zullen aanpassen. Er werden geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat de kinderen speciale onderwijsnoden hebben die enkel in België bestaan. De huidige beslissing heeft als gevolg dat betrokkene geen recht op verblijf heeft in België, doch ze hebben als gezin de keuze of ze hun gezinsleven al dan niet verder zetten in Kosovo of een derde land. Zijn partner kan hem samen met hun kinderen vervoegen in Kosovo/een derde land of bij de keuze om in België te blijven kunnen de kinderen met betrokkene de contacten onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en periodieke reizen. Hier in België beschikken zij voldoende over een opvangnetwerk (zijn nonkels, tantes, etc.) om hen hierin bij te staan. Het feit dat betrokkene zijn dochter E. hier begraven werd, alsook zijn moeder, doet geen afbreuk aan de ernstige bedreiging die hij vormt voor de nationale veiligheid.

Het vraagt weldegelijk een inspanning van betrokkene, zijn partner en hun kinderen om zich aan te passen aan een leven in Kosovo of elders, doch deze moeilijkheden zijn niet onoverkomelijk. Zowel betrokkene als zijn partner zijn afkomstig van Kosovo en betrokkene geeft aan dat hij Romani spreekt. Het is niet onaannemelijk er van uit te gaan dat hun kinderen noties hebben van de Romani taal, door de communicatie tussen betrokkene, zijn partner en eventuele familieleden, alsook dat zij een zekere vertrouwdsheid hebben met bepaalde aspecten van de Roma gebruiken en cultuur. Reeds op 14/06/2012 bracht het CGVS ons op de hoogte dat de situatie voor de Roma in Kosovo grondig veranderd is (sedert februari 2009), alsook de algemene situatie in Kosovo en dat een verwijdering mogelijk is. Daar de kinderen niet onder de huidige beslissing vallen en de Belgische nationaliteit hebben, worden zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met betrokkene te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar hij verblijft. Dat de contacten met zijn kinderen op die manier minder frequent en/of diepgaand zouden zijn, is enkel en alleen het gevolg van zijn persoonlijk gedrag.

Eveneens haalt het artikel 8 EVRM aan dat "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen". Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die hij kan doen gelden. Uit de nota dd. 04/06/2020 van de VSSE blijkt immers dat betrokkene reeds jaren gekend is bij de VSSE als een persoonlijke en actieve deelnemer bij de verspreiding van het extremisme in België en als een activist van het salafisme, gezien de duurzaamheid van zijn engagement voor organisaties die de radicalisering bevorderen van de Roma gemeenschap afkomstig uit de westelijke Balkan. Betrokkene was lid van IRDO Belgica maar ook na de ontbinding van deze organisatie bleef hij actief en onderhoudt hij dichte contacten met personen die in België veroordeeld zijn, zoals B. M. Uit zijn gedrag

en activiteiten vloeit tevens voort dat dit geen goed voorbeeld is voor zijn kinderen die in een democratische, westerse samenleving opgroeien. De ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid die uit zijn gedrag voortvloeit, is zodanig dat betrokkene zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de nationale veiligheid.”

Uit deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, blijkt dat het gezin ervoor kan kiezen niet gescheiden te worden. De bestreden beslissing wijst erop dat het ganse gezin kan kiezen samen te verblijven in Kosovo en dat de partner van verzoeker ook de Kosovaarse nationaliteit heeft. De bestreden beslissing erkent dat dergelijk leven in Kosovo een inspanning vraagt, maar stelt terecht dat die moeilijkheden niet onoverkomelijk zijn, gelet op de herkomst van verzoeker en diens partner, het gegeven dat de familie Romani spreekt en een zekere vertrouwdheid hebben met de Roma-gebruiken en de cultuur. Een onmogelijkheid voor het gezin om verzoeker te vervoegen in Kosovo blijkt niet of is minstens niet door het minste begin van bewijs ondersteund. Eveneens toont verzoeker geenszins aan dat de Belgische nationaliteit van sommige van de kinderen een beletsel zou vormen, gezien beide ouders de Kosovaarse nationaliteit hebben.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht of van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden weerhouden. De motieven zijn niet kennelijk onredelijk. Uit de motieven blijkt dat de bevoegde staatssecretaris ook rekening hield met de mogelijkheid dat verzoekers familie in België zou verblijven of dat zij verkiezen verzoeker te vervoegen in het herkomstland.

3.5.8. Verzoeker verwijst naar diens relatie met zijn uitgebreide familie (ooms en tantes) en hun gezinnen die in België wonen, terwijl hij in Kosovo niemand heeft. Deze familie heeft verzoeker opgevangen na de dood van diens moeder.

De bestreden beslissing verwijst correct naar het gegeven dat verzoeker inmiddels een kerngezin heeft gesticht. De bestreden beslissing wijst er correct op dat de veiligheidsredenen voor de samenleving in deze primieren boven de familiale belangen.

Verder is het logisch dat de verwerende partij rekening houdt met het inmiddels sedert vele jaren gestichte gezinsleven met zijn partner en kinderen, en niet met een verleden (*anno* 2006 als adolescent) toen verzoeker geen kerngezin had.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Verzoeker toont niet aan dat actueel nog bijkomend elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn tantes en ooms bestaan, van die aard dat zij beschermenswaardig zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.5.9. In een volgend onderdeel wijst verzoeker op zijn kerngezin met partner en vijf kinderen (waarvan drie kinderen de Belgische nationaliteit hebben en één kind is overleden). Verzoeker meent dat de bestreden beslissing het gezinsleven bemoeilijkt en buiten proportie is. Hij wijst op de scheiding met dit gezin en het recht van de kinderen op persoonlijk contact met hun vader. Contacten via ‘skype’ zijn niet evenwaardig aan persoonlijke contacten. Kinderen kunnen door de bestreden beslissing uit hun evenwicht gebracht worden en er kan emotionele schade toegebracht worden aan verzoeker en diens kinderen. De kinderen spreken enkel Romani en hebben geen kennis van het Albanees of een officiële taal van Kosovo.

De Raad kan deze stelling niet volgen en verwijst naar het punt 3.5.7. van zijn eerdere bespreking. Het gezin kan ervoor kiezen samen in Kosovo te verblijven. Dit is niet disproportioneel, gelet op het bewezen gegeven dat verzoeker een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de nationale samenleving, inclusief andere Belgische kinderen. De bestreden beslissing wijst ook op de jonge leeftijd van de kinderen (het oudste kind is net 11 jaar), die maakt dat aanpassingen voor hen makkelijker verteerbaar zijn. Bovendien kan het gezin ervoor kiezen dat de moeder van de kinderen in België blijft met de kinderen. Het hoger belang van de kinderen is voldoende onderbouwd en

geverifieerd. De bestreden beslissing is niet disproportioneel: er is geen disproportie tussen het nadeel voor verzoeker en diens kinderen en het voordeel van de Belgische openbare orde. De bestreden beslissing stelt correct dat het hebben van de Belgische nationaliteit voor de kinderen niet belet dat het gezin ervoor kan kiezen het gezinsleven in Kosovo door te brengen. Evenmin toont verzoeker concreet aan dat Romani spreken niet afdoende is in Kosovo om de kinderen toe te staan onderwijs te volgen. Het gezin kan overigens ervoor opteren tijdelijk langer in België te blijven en later verzoeker te vervoegen zodat de kinderen de kans hebben in België een officiële taal van Kosovo te leren.

De bewering van verzoeker, dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde, is al tegengesproken in het arrest nr. 254 664 van de Raad. Verzoeker kan dit gegeven thans niet weerleggen.

De Raad herhaalt dat verzoeker niet weerlegt dat in dit geval de belangen van de samenleving in het kader van de ernstige bedreiging die verzoeker vormt voor de nationale veiligheid voorrang moeten hebben op de familiebelangen en privébelangen van verzoeker. Verzoeker gaat voorbij aan het gegeven dat zijn gezin minstens de keuze heeft hun vader te vervoegen of niet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de kennis van het Romani niet zou volstaan bij terugkeer naar het herkomstland, minstens toont hij niet aan dat dit een onoverkomelijke hindernis zou zijn. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat het hebben van de Belgische nationaliteit het vervoegen van de vader in de weg zou staan. Temeer verzoekers partner de Kosovaarse nationaliteit heeft. Een loutere verwijzing naar de immigratiewetgeving is te vaag om enig beletsel aan te tonen.

Het zijn verzoekers gedragingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing en het stichten van een gezin heeft verzoeker niet belet gedurende jaren een gedrag, dat een ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid is, te vertonen. De gezinsaanpassingsmoeilijkheden zijn volledig te wijten aan het gedrag van verzoeker.

De Raad ondersteunt de motieven van de bestreden beslissing en acht deze niet kennelijk onredelijk of disproportioneel. De feitenvinding vindt steun in het administratief dossier.

Uit de motieven blijkt dat een belangenafweging op evenwichtige wijze is geschied. Het gezin van verzoeker heeft de keuze wellicht om verzoeker al dan niet te vervoegen.

3.5.10. Verzoeker verwijst naar de duur van zijn verblijf in België, zijn binding met België en het gebrek aan binding met Kosovo. Hij heeft nooit in Kosovo gewoond. Kosovo werd onafhankelijk en hij verkreeg de nationaliteit op basis van zijn geboorteplaats. Er blijkt niet dat verzoeker bijzondere banden heeft met Kosovo. Hij meent dat het niet zeker is dat hij en zijn gezin toegang zullen krijgen tot Kosovo terwijl zijn volledige schoolloopbaan in België was en hij hier tewerkgesteld was.

De bestreden beslissing beantwoordt op juiste wijze deze grieven. Zij bevestigt het lange verblijf van verzoeker, die op 27 december 1999 als minderjarige naar België kwam.

Verzoeker gaat voorbij aan de volgende vaststelling in het voormelde arrest nr. 254 664 van de Raad:

“De bestreden beslissing beantwoordt op juiste wijze deze grieven:

“(…)

Wat de duur van uw verblijf betreft, alsook de sociale en culturele integratie staat vast dat u op 9-jarige leeftijd met uw moeder naar België kwam en sedert 23/04/2007 recht heeft op verblijf waardoor u het grootste deel van uw leven in België doorbracht. Integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving kan niet verondersteld worden louter op basis van de duur van uw verblijf in het Rijk. Aangezien u op jonge leeftijd naar België kwam, hebt u bijzondere en sociale banden gesmeed op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Kosovo of naar een derde land, om daar een leven op te bouwen, wellicht tot de nodige aanpassingsproblemen zal leiden. Begrijpelijk is dat u in de jaren van uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Daarbij dient de kanttekening te worden gemaakt dat u vooral contacten lijkt te onderhouden binnen de (salafistische) Kosovaarse/Roma gemeenschap. Zelf haalt u aan geen banden te hebben met Kosovo, doch uw partner die illegaal in België verblijft is van de Kosovaarse nationaliteit en beschikt over een geldig Kosovaars paspoort, alsook beschikt u over een geldig Kosovaars paspoort (geldig van 15/03/2013 tot 14/03/2023). U haalt aan dat u van 2000 tot 2002 naar de basisschool ging, van 2002 tot 2005 secundair onderwijs volgde en van 2005 tot 2008 overschakelde naar deeltijds afstandsonderwijs. Hiermee voldeed u aan uw leerplicht. U legde een taalattest niveau A2 voor dd. 30/08/2019 en een

attest van inburgering dd. 20/12/2019 voor. Een taalniveau A2 is slechts het beheersen van de taal als basisgebruiker (tussenstap), hierbij dient te worden opgemerkt dat dit beperkt is voor iemand die reeds meer dan 20 jaar in België verblijft waarvan verwacht mag worden dat deze de taal beheerst.

Wat betreft uw economische situatie blijkt uit uw professionele loopbaan dat u bepaalde perioden tewerkgesteld was, doch vaak slechts periodiek en vanaf 2015 was u regelmatig werkloos en sedert 2018 bent u volledig werkloos. Bovendien betrof het voornamelijk een tewerkstelling in het kader van artikel 60.

De tewerkstelling door het OCMW betrof sociale tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en was een vorm van maatschappelijke dienstverlening waarbij het OCMW een persoon die op de arbeidsmarkt niet aan de slag geraakt aan een job helpt teneinde hem vertrouwd te maken met en hem klaar te stomen voor de reguliere arbeidsmarkt en hem in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid. Het OCMW ontvangt hierbij een subsidie van de federale overheid voor de duur van de tewerkstelling en geniet als werkgever vrijstelling van werkgeversbijdragen. Het feit dat u door het OCMW in dit parcours werd opgenomen kan niet gelezen worden als een blijf van economische zelfstandigheid. Noch kan hieruit een vertrouwdheid met de vereiste sociale vaardigheden om binnen de Belgische samenleving een job voor zichzelf te verzekeren en te behouden geconcludeerd worden. Wij ontvingen van u een brief van GTB dd. 20/07/2020 dat u bij hen in begeleiding bent in het kader van bemiddeling naar werk. Uit het voorgaande blijkt dat u enigszins werkwilig bent, maar tot op heden slaagde u er niet in een job op de reguliere arbeidsmarkt te verwerven. Aldus is er van een vast inkomen en arbeidszekerheid geen sprake.

Het wordt niet betwist dat uw terugkeer naar Kosovo of een derde land de nodige aanpassingen vergen, doch wij merken op dat de kennis, vaardigheden en ervaringen die u tijdens uw verblijf in België opdeed door onder meer opleidingen en werk, geenszins verloren gaan en door u kunnen aangewend worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

Los van deze vaststellingen, merken we op dat tewerkstelling, opleiding en taal slechts enkele aspecten zijn die blijf kunnen geven van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving. Zelfs indien u bepaalde inspanningen leverde, doet dit geen afbreuk aan de feiten die opgenomen werden in de nota van de VSSE dd. 04/06/2020 en e-mail dd. 13/08/2020 dat u reeds jaren gekend bent bij de VSSE als persoonlijke en actieve deelnemer bij de verspreiding van het extremisme in België en beschot, iwd wordt als een activist van het salafisme, gezien de duurzaamheid van uw engagement voor organisaties die de radicalisering bevorderen van de Roma gemeenschap afkomstig uit de westelijke Balkan. U was een actief lid van IRDO- Belgija, een salafistische proselitische organisatie gericht op de Roma populatie afkomstig uit de westelijke Balkanregio en u heeft regelmatig deelgenomen aan de organisatie van proselitische evenementen en activiteiten geleid door IRDO-Belgija, tot de ontmanteling van de organisatie in 2017. Ook na de ontbinding bent u actief gebleven bij structurele activiteiten die bijdragen tot de verspreiding van het salafisme onder de Roma gemeenschap afkomstig uit de westelijke Balkan. Alsook dat u gekend bent voor uw dichte contacten met personen die veroordeeld zijn in België wegens terrorisme. U tracht deze elementen via de nota van uw advocaat dd. 30/07/2020 te weerleggen, doch het feit dat u niet veroordeelt bent voor deze feiten, toont niet aan dat u geen gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid en doet geen afbreuk aan de feiten. Het gegeven dat een verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij geenszins om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388)(...)

Deze zijn elementen die voldoende weergeven dat u niet cultureel bent geïntegreerd, noch aan de fundamentele waarden van de democratische samenlevingen voldoet en dat u een actueel en reëel gevaar vormt voor de maatschappelijke veiligheid.

Uit het voorgaande blijkt dat u tijdens uw verblijf in België geen doorgedreven sociale en culturele banden heeft opgebouwd, aangezien u er zich zelfs niet kan toe bewegen de Belgische wetten en regels te respecteren en na te leven. Als een gevolg mag geconcludeerd worden dat er geen culturele of sociale banden zijn in België die het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht verhinderen.

Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de nationale veiligheid daar uw gedrag

een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De hierboven vermelde elementen tonen duidelijk aan dat u een bedreiging en gevaar vormt en tonen duidelijk aan dat er ernstige redenen van nationale veiligheid zijn die het mogelijk maken om een einde te maken aan uw verblijf op basis van artikel 22 §1 , 1° van de Vreemdelingenwet. (...)

Verzoeker heeft ongetwijfeld een lang verblijf in België maar de verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat verzoeker zijn tijd in België geenszins benut heeft om zichzelf terdege te integreren. Zo heeft hij in die vele jaren (sedert 23 april 2007) banden gesmeed met, voornamelijk, de salafistische Kosovaarse of Roma-gemeenschap. Minstens werd niet aangetoond dat verzoekers sociale leven zich vooral afspeelde in de Belgische gemeenschap. Zijn taalniveau (A2) is niet hoog, gelet op zijn lang verblijf. De tewerkstelling was vaak periodiek en sedert 2018 is verzoeker werkloos. Ook werd verzoeker tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet. Van een vast inkomen en arbeidszekerheid door de jaren heen is geen sprake. Wat meer klemmt is het gegeven dat verzoekers gedragingen, weerspiegeld in de nota van de VSSE, erop wijst dat verzoeker niet geïntegreerd is, alleszins niet cultureel.

Verzoeker heeft al gedurende verschillende jaren gedragingen getoond die regelrecht ingaan tegen de belangen van de maatschappij en die een ernstige bedreiging vormen voor de nationale veiligheid van België. De belangen van de maatschappij zijn in dit geval belangrijker dan verzoekers privéleven. Verder besluit de bestreden beslissing correct dat deze gedragingen, dat culturele integratie niet voorhanden is en dat evenmin is aangetoond dat verzoeker geen doorgedreven sociale integratie aantoon, mag verwacht worden na een verblijf van meer dan twintig jaren.

De Raad acht het – gelet op voorgaande – geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelde dat het privéleven van verzoeker niet opweegt tegen het publieke belang, met name de nationale veiligheid. De bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf betreft geen onredelijke alsmede de algemene situatie in Kosovo, derwijze dat een verwijdering naar Kosovo mogelijk is. inmenging in het privéleven van verzoekende partij.”

Verder heeft verzoeker geen nieuwe elementen toegevoegd sedert het uitspreken van dit arrest. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat de bestreden beslissing opmerkt dat het CGVS al op 14 juni 2012 de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte bracht dat de situatie voor de Roma grondig veranderd is sedert februari 2009.

3.5.11. Omdat verzoeker verblijfsrecht had in België, betrof de beslissing, die het verblijfsrecht beëindigde, een weigering van voortgezet verblijf. Derhalve dient ook het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen, wat gebeurd is in het arrest nr. 254 664 van de Raad als volgt:

“(…)

De legaliteit - de beslissing is gebaseerd op artikel 22 van de Vreemdelingenwet (noch de legitimiteit - het beschermen van de nationale veiligheid) van de bestreden beslissing kan niet ernstig worden betwist.

Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. De bestreden beslissing moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken dat de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische staat anderzijds.

Het EHRM heeft al herhaaldelijk benadrukt dat een staat, ingevolge internationaal recht en onderworpen aan zijn verdragsverplichtingen, het recht heeft om de toegang en het verblijf van vreemdelingen op zijn grondgebied te controleren (zie ondermeer Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom, 28 May 1985, § 67, Series A no. 94). Het EVRM garandeert niet het recht van een vreemdeling om een bepaalde staat binnen te komen en er te verblijven, en contracterende staten mogen een vreemdeling die veroordeeld werd voor strafbare feiten uitzetten in navolging van hun taak om de openbare orde te vrijwaren. Desondanks zal een inmenging in iemands privé- of familieleven artikel 8 van het EVRM schenden, tenzij deze inmenging verantwoordt kan worden ingevolge het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, meer bepaald wanneer deze inmenging “in overeenstemming met de wet” is, zij één of meerdere in het tweede lid opgesomde legitieme doelen nastreeft en wanneer zij “noodzakelijk is in een democratische maatschappij” om het of de legitiem(e) doel(en) te bereiken. De relevante criteria om te

bepalen of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving zijn reeds uiteengezet in *Üner v. the Netherlands* [GC], §§ 54-55 and 57-58; *Maslov v. Austria* [GC], §§ 72-73; *Balogun v. the United Kingdom*, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; en *Samsonnikov v. Estonia*, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012. Deze criteria zijn:

- de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit;
- de duurtijd van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de staat die hem wil verwijderen;
- de verstreken tijd sinds het gepleegde strafbare feit en het gedrag van de vreemdeling in tussentijd;
- de nationaliteiten van de verschillende betrokken personen;
- de familiale situatie van de vreemdeling, zoals de duurtijd van zijn huwelijk, en andere elementen waaruit de effectiviteit van het familieleven tussen partners blijkt;
- of de partner op de hoogte was van het gepleegde strafbare feit op het ogenblik dat hij/zij een relatie aanging met de vreemdeling;
- of er kinderen zijn, wat hun leeftijd is;
- de moeilijkheden waarmee de partner geconfronteerd kan worden in het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen;
- het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de moeilijkheden waarmee de kinderen geconfronteerd kunnen worden in het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen;
- de hechtheid van sociale, culturele en familiale banden in het gastland en het land van bestemming.

In casu dient beoordeeld te worden of de verwijdering noodzakelijk is in een democratische samenleving.

2.5.12. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan salafistische praktijken die een ernstige bedreiging vormen van de nationale veiligheid en contacten had met personen van het IS-milieu. Deze strafbare feiten werden gepleegd op een ogenblik dat de verzoeker meerderjarig was. Bovendien kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij stelt dat de verzoeker zijn tijd in België geenszins benut heeft om zichzelf terdege te integreren. Zo heeft hij nooit een langdurige vaste werkbetrekking gehad en is hij sedert 2018 werkloos. Een gedeelte van zijn arbeidsjaren was werk in het kader van de OCMW-wet. Daaraan toevoegend blijkt uit het administratief dossier nog – meer bepaald de vragenlijst die de verzoekende partij heeft ingevuld – dat zijn taalkennis minimaal is dit voor een langdurig verblijf van twintig jaar.

De Raad dient aldus vast te stellen dat een verblijf van twintig jaar verzoeker er evenmin toe genoopt heeft zich werkelijk te bekwamen in één van de landstalen en zich beperkte tot het A2-niveau. Ook dit getuigt van een gebrek aan zin tot integratie. De Raad acht het – gelet op het voorgaande – geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelde dat het privéleven van de verzoekende partij niet opweegt tegen het publieke belang, en de nationale veiligheid te beschermen. De bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf betreft geen onredelijke inmenging in het privéleven van de verzoeker.

2.5.13. Wat betreft het gezinsleven van verzoeker acht de Raad het evenmin kennelijk onredelijk dat de verwerende partij erop wijst dat het hebben van een vrouw en minderjarige kinderen de verzoeker er niet van weerhouden heeft ernstige gedragingen erop na te houden. Van verzoeker kon verwacht worden dat hij zich bewust was van het feit dat zijn handelen een impact zou hebben op verblijfsrechtelijk vlak en aldus op de beleving van zijn gezinsleven. Deze wetenschap heeft verzoeker er evenwel niet van weerhouden toch de gedragingen voortdurend te handhaven. Verder overtuigt verzoeker niet waar hij stelt dat een gezinsleven enkel in België mogelijk is. Hij maakt niet aannemelijk dat het verderzetten van het gezinsleven in een derde land uitgesloten is (cf. EHRM, *Decision, Application no. 72586/11 E.K. v. the Netherlands*, overweging 83). Zoals de verwerende partij vaststelt, heeft de partner van verzoeker de Kosovaarse nationaliteit. Verder zijn de kinderen nog zeer jong (het oudste kind is geboren in 2010 en het jongste in 2020) en kan aangenomen worden dat de kinderen over een groot aanpassingsvermogen beschikken dat hen toelaat zich gemakkelijk aan te passen in een ander land. Hoewel de partner van verzoeker nog geen legaal verblijf heeft in België, is het haar vrije keuze de verzoeker te volgen, indien zij over een toekomstig legaal verblijf zou beschikken, naar een derde land waar zij hun gezinsleven verder kunnen zetten en er wordt niet aangetoond, gelet op de jeugdige leeftijd van de kinderen, dat dit voor de kinderen bijzonder moeilijk zal zijn.

De Raad wijst er voorts op dat het EHRM in de zaak *Jeunesse v. the Netherlands* [GC], (no. 12738/10, § 109, 3 October 2014) benadrukt heeft dat “that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount

importance ... Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (eigen vertaling: er is een brede consensus, ook in internationaal recht, dat in alle beslissingen aangaande kinderen, hun welzijn van groot belang is. Hoewel dit alleen niet beslissend kan zijn, moet aan het welzijn van de kinderen een belangrijk gewicht worden toegekend. Derhalve moet de beslissing nemende autoriteit in principe nagaan of de verwijdering van een ouder die geen onderdaan is praktisch, haalbaar en proportioneel is teneinde effectieve bescherming en voldoende gewicht te geven aan het welzijn van de kinderen die er direct door geraakt worden.).

In de zaak Salem v. Denmark van 1 december 2016 heeft het EHRM er verder op gewezen dat, hoewel voorgaand principe van toepassing is op alle beslissingen aangaande kinderen, in de context van de verwijdering van een ouder die geen onderdaan is, als gevolg van een veroordeling, de beslissing in de eerste plaats de misdrijfpleger aangaat. Verder blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in dergelijke gevallen de aard en ernst van het strafbare feit of het crimineel verleden zwaarder kan doorwegen dan de andere in overweging te nemen criteria (see, for example, Üner v. the Netherlands [GC], §§ 62-64 and Cömert v. Denmark (dec.), 14474/03, 10 April 2006).

Het EHRM heeft dat standpunt nogmaals herhaalt in de zaak Assem Hassan Ali C v. Denmark van 23 oktober 2018 waar het Hof stelde: "55. In its judgment Jeunesse v. the Netherlands [GC], (no. 12738/10, § 109, 3 October 2014), which concerned family reunion, the Court reiterated "that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance ... Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it."

56. Whilst this principle applies to all decisions concerning children, the Court notes that in the context of the removal of a non-national parent as a consequence of a criminal conviction, the decision first and foremost concerns the offender. Furthermore, as case-law has shown, in such cases the nature and seriousness of the offence committed or the offending history may outweigh the other criteria to take into account (see, for example, Cömert v. Denmark (dec.), 14474/03, 10 April 2006; Üner v. the Netherlands [GC], cited above, §§ 62-64; and Salem v Denmark, cited above, § 76)." (eigen samenvattende vertaling: Met betrekking tot beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn moet belangrijk gewicht gegeven worden aan het welzijn van deze kinderen. Hoewel dit alleen niet determinerend is, moet aan dat welzijn belangrijk gewicht worden gegeven. Bijgevolg moet rekening gehouden worden met de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de verwijdering van een ouder-derdelander ten einde effectieve bescherming en afdoende gewicht te geven aan het welzijn van de kinderen die hierdoor geraakt worden. Hoewel dit principe van toepassing is op alle beslissingen waar kinderen betrokken zijn, moet opgemerkt worden dat inzake de verwijdering van een derdelander-ouder als gevolg van een strafrechtelijke veroordeling of gedragingen die de nationale veiligheid ernstig bedreigen, de beslissing in de eerste plaats de overtreder betreft. Verder, zoals blijkt uit de rechtspraak, kan de aard en ernst van het misdrijf of het gerechtelijk verleden zwaarder doorwegen.).

Zoals hoger reeds gesteld, kan het gezin van verzoeker, zo zij verblijfsrecht in België verkrijgen wat de partner betreft, ervoor opteren in België te blijven. De bestreden beslissing heeft immers enkel betrekking op verzoeker en zorgt er niet voor dat het gezin van verzoeker haar te verkrijgen verblijfsrecht verliest. De vraag welke moeilijkheden de kinderen zouden ondervinden wanneer zij gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, is in die optiek aldus minder relevant, dit nog naast de vaststelling dat het niet is aangetoond dat het volgen van verzoeker naar het buitenland door het gezin zware obstakels met zich meebrengt (zie bespreking dienaangaande hoger). Wat in casu eerder van belang is, is de vraag welke moeilijkheden de kinderen zouden ondervinden in België omwille van de scheiding met hun vader. In dat verband dient vastgesteld te worden dat de kinderen bij de moeder verblijven en deze dus voor de kinderen zorgt en kan zorgen. Verder blijkt ook niet dat de moeder en kinderen van verzoeker afhankelijk zijn op financieel vlak. Zoals hoger al vastgesteld, heeft verzoeker, ondanks een verblijf van meer dan twintig jaar in België, zich nooit de moeite getroost een vaste betrekking te vinden en is hij sedert 2018 werkloos en blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker al beroep moet doen op maatschappelijke dienstverlening om in zijn onderhoud te voorzien. Bijgevolg is het niet alleen verzoeker, maar ook de Belgische staat die instaat voor het onderhoud van het gezin. Er blijkt dan ook niet dat het gezin, in het bijzonder de kinderen, moeilijkheden zal

ondervinden om verder te verblijven in België zonder verzoeker. Verder maakt de verzoeker evenmin aannemelijk dat hij geen contact met het gezin kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen of door middel van korte bezoeken, zoals de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing. Verzoeker houdt het louter op een subjectieve overtuiging dat contact op dergelijke manier niet gunstig is, maar noch uit het administratief dossier, noch uit hetgeen verzoeker stelt, blijkt dat er effectief hinderpalen zijn om contact op die manier te onderhouden. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in haar gezinsleven, rekening houdende met de ernst van de door haar gepleegde gedragingen (cf. EHRM, Assem Hassan Ali C v. Denmark van 23 oktober 2018).

(...)

2.5.14. Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk, noch een schending van de door haar andere aangehaalde bepalingen die betrekking hebben op de bescherming van het gezins- en privéleven. Voor zover de verzoeker wijst op de belangen van het kind, dient, gelet op de bespreking hoger inzake de kinderen, besloten te worden dat de verwerende partij wel degelijk oog heeft gehad voor het belang en het welzijn van de betrokken kinderen. De verzoeker toont met zijn uiteenzettingen niet aan dat de verwerende partij het belang en het welzijn van de kinderen in deze onzorgvuldig heeft beoordeeld of dat bepaalde feiten en omstandigheden werden miskend.

(...)"

De Raad herneemt deze motieven met dien verstande dat de partner van verzoeker inmiddels wel een verblijfskaart (F-kaart) heeft verkregen.

Verzoeker maakt de schending van artikel 8 van het EVRM en van de andere onderdelen van het middel, zoals besproken onder punt 3.5., niet aannemelijk.

3.6. Verzoeker voert nog de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Hij wijst erop dat *anno* 2001 een niet-terugleidingsclausule werd voorzien in de beslissing van de commissaris-generaal die de ingediende asielaanvraag van de moeder van de verzoeker onontvankelijk verklaarde, waardoor bewezen is dat de terugkeer naar Kosovo een schending van artikel 3 van het EVRM oplevert.

Uit het administratief dossier blijkt dat een niet-terugleidingsclausule werd voorzien in de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken van 6 januari 2000 en in de beslissingen van de commissaris-generaal van 13 juli 2000 en van 13 december 2001.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat op 14 juni 2012 het CGVS meedeelde dat de niet-terugleidingsclausule voor verzoeker niet langer actueel was. De commissaris-generaal deelde mee dat dergelijke clausule sedert 10 oktober 2006 was ingetrokken, met de invoering van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal verduidelijkte dat er sedert februari 2009 niet langer sprake is van een algemene situatie in Kosovo van aard om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te verantwoorden.

De redenering van verzoeker mist aldus feitelijke grondslag. Verder is de redenering, dat verzoeker in Kosovo eventueel het voorwerp zal zijn van een onderzoek naar zijn betrokkenheid met het salafisme en aldus vervolging riskeert, louter hypothetisch. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Kosovaarse autoriteiten weet hebben van zijn gedrag.

Derhalve toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat artikel 3 van het EVRM of het rechtszekerheidsbeginsel geschonden zijn.

3.7. Verzoeker voert in het kopje van zijn middel de schending aan van artikel 13 van het EVRM.

Artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Verzoeker roept de schending in van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat hij geen schending van de artikelen 3 en 8 EVRM aantoont. Dit onderdeel is onontvankelijk.

3.8. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN